

*„Ki gondol most rá, hogy a jászol hideg kőszir lett,
Ki gondol most rá, hogy a pólya véres lepel lett?”*

Ki gondol most erre a karácsonyfa, a szépen rendezett betlehem, a karácsonyra tündérruhába öltözött kislányunokák, a sütik, az ajándékhegyek, a jászolba festett gömbölyű, mosolygó barokk Jézuska-kép mellett?

Mi, akik a karácsonyi ünnepkörben írjuk ezeket a sorokat – és lehet, hogy másképp érzünk, mint ti, akik nagypénteken, kellő áhítattal olvassátok a kétezer év előtti események leírását.

Vannak, akiknek bánatuk van, mert most éppen karácsonykor érte őket baleset, vesztek el valakit, akit szeretnek...

És hitünk szerint maga a Jó Isten, aki a maga időtlen Szeretetében együtt, egyszerre lát minden eseményt, okot, okozatot, következményt, örömet és vigasztalást. Erre a látásmódra is hívott bennünket. Arra, hogy mi magunk vagyunk a karácsonyi asztalok idilli mosolygós nagycsaládjá és ugyanúgy mi magunk vagyunk egyenként és együttesen is a néha ezer érzellemmel és látásmóddal hegyre kapaszkodó és számtalan külső csábítással-elvárással küzdő, egymásnak feszülő húsvéti tömeg is. De mindkettő egyszerre.

Most is van vigasztalás, a nagypéntekre is igaz a megváltás, még akkor is, ha leginkább az érzéketlenül és kényelmesen elszundító apostolkezdeményekre hasonlítunk, mossuk kezünket és jó esetben könnyezünk. Jézus értünk is jött, hozzánk is jött, a mi könnyeinket is szeretné letörölni. És arra kér, figyeljünk végre egymásra, figyeljünk fiainkra, szüleinkre, a másokra mellettünk.

Néhány keresztút ihlette, de az év bármely napjára érvényes kérdés következik.

Cselekvésünk tárgya, az ember szabadon helyettesíthető párunkra, gyerekünkre, szüleinkre, közösségünk vagy egyházunk, munkahelyünk vagy lakókörnyezetünk megszemélyesített tagjára – bárkire, valójában Jézusra, de talán jobban mozdulunk, ha Jézus aktuális arcába tekintünk.

Elfogadlak-e? Vállallak-e? Elfogadom-e a helyem melletted? Tudlak-e szeretettel bírálni? Hogyan bírállak? Tudom-e csak az éppen szerintem nem helyes cselekedeteidet bírálni? Vagy Téged is porba sújtalak?

El tudom fogadni, hogy nem mindig egy úton járunk? El tudom fogadni, ha Te más utat tartasz a célhoz vezetőnek?

Máriára gondolva: El tudjuk-e fogadni gyermekeink döntéseit? Tudunk-e nekik vigaszt nyújtani a kudarcban, még ha nem is értettünk egyet tettükkel? Akarom-e az én bánatomon, elképzelésem túl az ő érdekét, gondolatmenetét megismerni?

Cirenei Simonra gondolva: Tudom-e a közösségekben, ahova tartozom a rám rótt feladatokat jó szívvvel elvégezni? Ha elvállalok egy feladatot, kitartok-e, nem oldalgok-e el csendesen? Ráeszmélek-e, hogy sok mindent, ami épülésemre szolgál, nem tennék meg párom, a közösség stb. kényszere nélkül?

A síró asszonyokra gondolva: Társam sírása, szomorúsága megindít vagy idegesít? Mikor sírt utoljára? Miért? És meg tudtam vigasztalni?

Az elesésekre gondolva: Ha elesem, tudok-e újra felállni? Figyelek-e társamra, hogy segítsék, el ne essen, vagy ha ő megbotlik, leroskad, fel tudjon állni?

Pálinkás Orsi és Laci, Budapest